

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Soróczki-Pintér Beáta jogtanácsos (fél címe 1.) által képviselt felperes neve (fél címe 1.) felperesnek a Dr. Vargha Balázs Ügyvédi Iroda (fél címe 2; ügyintéző: dr. Vargha Balázs ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 22-én kelt 24.G.40.079/2016/31. számú ítéletével szemben az alperes 32. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja;

kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 75.000 (Hetvenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetékből álló együttes első- és másodfokú perköltséget;

megállapítja, hogy az 59.700 (Ötvenkilencezer-hétszáz) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a saját vagyonával korlátlanul felel a B.-É. Kft.-nek a ...-tal szemben fennálló 995.734 forint kötelezettségéért, egyúttal kérte az alperes kötelezését a tartozás megfizetésére a B.-É. Kft.-vel szemben lefolytatott kényszertörlési eljárás időpontjában hatályos Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján.

A keresete indokául arra hivatkozott, hogy 2012. április 20-án végrehajtási eljárást kezdeményezett a B.-É. Kft. adózóval szemben összesen 995.734 forint követelés behajtása érdekében. A végrehajtási eljárás során megállapítást nyert, hogy az adós társaságnak ingó és ingatlan vagyona nincs, a bankszámlájára kiadott hatósági átutalási megbízásokból mindösszesen 15.266 forint folyt be. A 2012. november 20-i helyszíni eljárás során a végrehajtók megállapították, hogy a cég székhelyén nem található, a végrehajtási eljárás eredménytelen volt.

A Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a 2014. augusztus 18-án jogerőre emelkedett végzésével a B.-É. Kft.-t megszüntnek nyilvánította és elrendelte vele szemben a kényszertörlési eljárás megindítását. Az adóhatóság a kényszertörlési eljárás során a 995.734 forint összegű követelését bejelentette. A Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a 2015. május 20-án kelt és 2015. június 9-én jogerőre emelkedett végzésével elrendelte az adós társaság kényszertörlését.

A cégnyilvántartás adatai alapján az alperes a B.-É. Kft. többségi befolyással rendelkező tagja és ügyvezetője volt 2011. július 27-től 2012. június 1. napjáig. A társaságban fennálló 400.000 forint névértékű üzletrészt 2012. június 1-jei hatállyal néhai L. Z. részére értékesítette 400.000 forint vételár ellenében. A felperes álláspontja szerint az alperes az üzletrész átruházásakor rosszhiszemű volt, mert néhai L. Z. részére úgy értékesítette az üzletrészt, hogy nem tájékoztatta a vevőt a társaság tartozásáról, továbbá a folyamatban lévő végrehajtási eljárásról. Az alperes a végrehajtási eljárás megindulását követően szabadulni szeretett volna a tartozásától, így rosszhiszeműen, a vevő megtévesztésével, továbbá a hitelezői érdekek figyelembevétele nélkül ruházta át az üzletrészt a vevőre. Állította továbbá, hogy az alperes korlátozott felelősségével visszaélt, mert az adós társaság bankszámlájára 72.553.552 forint jóváírás érkezett, amelyből az alperes több részletben 43.160.000 forintot kivett, ugyanakkor a társaság adófizetési kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Vitatta, hogy a felperes által érvényesíteni kívánt jog alkalmazható a perbeli esetben.

Vitatta azt is, hogy korlátolt felelősségével visszaélt és az üzletész átruházásakor rosszhiszemű volt. Arra hivatkozott, hogy 2011. augusztus 1. és 2012. május 29. napja közötti időszakban a cég bankszámlájáról felvett összegeket építőanyagok vásárlására fordította és a cég tartozásairól tájékoztatta L. Z..

Előadta, hogy 2012. május 31-i hatállyal az adóhatóság végrehajtási joga a cégnyilvántartásba bejegyzésre került, ettől kezdve arról mindenki értesülhetett.

A Fővárosi Törvényszék a 2017. június 22-én kelt 24.G.40.079/2016/31. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes a saját vagyonával korlátlanul felel a felperes B.-É. Korlátolt Felelősségű Társasággal szemben fennálló 995.734 forint követelése erejéig. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon fizessen meg a felperesnek 995.734 forintot, valamint 49.700 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy a magyar államnak, az adóhatóság külön felhívására fizessen meg 59.700 forint kereseti illetéket, továbbá rendelkezett arról, hogy a felek a felmerülő egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélete indoklásában abból indult ki, hogy a kényszersztörlési eljárás megindításának időpontjától függ, hogy a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) mely időpontban hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni. 2014. július 1. napja előtt a keresetindításra nyitva álló 90 napos jogvesztő határidő a kényszersztörlés jogerős lezárásától kezdődött, 2014. július 1. napjától a jogvesztő határidő a cégbíróság törlést elrendelő jogerős végzése Céglőzönyben történő közzétételének időpontjától számítandó. Az egyes törvényeknek az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggő módosításáról szőló 2013. évi CCLII. törvény (Mód. tv.) 112. §-val beiktatott 118/A. § (3) bekezdésének új szabályait is a 2014. július 1. napjától indult kényszersztörlési eljárásokhoz kapcsolódóan rendelte alkalmazni.

Megállapította, hogy jelen ügyben a kényszersztörlési eljárás elrendelésére az adós társasággal szemben a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága 2015. május 20-án kelt Cg.01-09-966421/21. számú végzésével került sor, ezért a jelen ügyben a Ctv. 118/A. §-nak ezen időpontban hatályos rendelkezései az irányadóak.

A Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének idézését követően annak tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes az adós társaság tagja volt, és a kényszersztörlési eljárás megindulását megelőző három éven belül ruházta át üzletészét. A lefolytatott bizonyítás eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alperes rosszhiszeműségét támasztja alá, hogy az adásvételi szerződésben nem tájékoztatta a vevőt a társaság tartozásáról és a végrehajtási eljárásról, holott erről tudomással kellett bírnia. Az adós társasággal szemben elrendelt végrehajtás közzétételének időpontja 2012. június 14-e volt, így megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra, hogy 2012. május 31. napjától a nyilvános cégadatokból a vevő az adós társaság tartozásairól, a végrehajtási eljárás megindításáról tudomást szerezhetett. Az alperes vitatásának hiányában bizonyítottnak találta, hogy az alperes a társaság bankszámlájáról több részletben 43.160.000 forintot vett fel, ebből az összegből a felperes felé fennálló adótartozását nem egyenlítette ki, a hitelezői érdeket nem vette figyelembe. Megállapította továbbá, hogy az alperes, mint ügyvezető, vezető tisztségviselői megbízatása időtartama alatt a társaságot terhelő beszámoló közzétételi kötelezettségének sem tett eleget, így rosszhiszeműségét erre tekintettel is vélelmezni kell. Az alperes ugyanakkor a Polgári perrendtartásról szőló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján a kimentés körében őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, nem tudta bizonyítani, hogy jóhiszeműen járt el, hogy a folyószámlájáról felvett összegeket teljes mértékben a cég működésére fordította. Figyelemmel arra, hogy a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésén alapuló per eljárásjogilag egy lépcsős marasztalási per, ezért a felelősség megállapításán túlmenően az alperest marasztalta a felperes felé fennálló tartozás összegében.

A pervesztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség felperes részére történő megfizetésre, amelynek körében a felperest képviselő jogtanácsos munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdésében foglaltak alapján 49.700 forintban állapította meg. Az alperest kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított 59.700 forint eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján fennálló indokolási kötelezettségét megsértve mellőzte a beszerzett bizonyítékok felsorolását és mérlegelését, így B. P. tanú vallomását, amely az alperes személyes előadásával egyezően azt támasztotta alá, hogy a P. 2... Kft. által a B.-É. Kft. részére teljesített vállalkozói díj jelentős része építési díj anyagok beszerzésére került felhasználásra. A tanú vallomása azt is alátámasztotta, hogy a B.-É. Kft. szerződészerűen teljesített, a beruházás megvalósult. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azokat a bizonyítékokat is, amelyek a beruházáshoz szükséges építési anyagokat értékesítő társaságoktól kerültek beszerzésre, és amelyek tízmilliós nagyságrendű készpénzes teljesítés tényét igazolták a B.-É. Kft. részéről, amely tényeket a felperes is elismert.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes felperes által sem vitatott nyilatkozatát, amely szerint 2012. június 1. napján a vevőket tájékoztatta arról, hogy a társaságnak mintegy 1.000.000 forint adótartozása van. Emellett az adótartozás végrehajtása iránt indított eljárás ténye 2012. május 31-én a cégjegyzékbe bejegyzésre került, a cégnyilvántartás a Ctv. 22. § (1) bekezdése szerint hitelesen tanúsítja a benne feltüntetett adatok, továbbá bejegyzett jogok és tények fennállását. Az okiratot szerkesztő ügyvédnek így 2012. június 1. napján a cégkivonat tartalmából látnia kellett a végrehajtási eljárás tényét és arról tájékoztatnia kellett a vevőt. Az adásvételi szerződés 3. oldalának (1) bekezdésével a vevők kijelentik, hogy teljes egészében ismerik a társasággal kapcsolatos kötelezettségeket, a társaság teljes iratanyagát az eladóktól átvették. A vevő L. Z. kijelentette, hogy a cég ki fogja egyenlíteni az adótartozást és a céget működtetni kívánja. Mindezek alapján az alperes jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el, a tartozás kiegyenlítéséről szóló vevői nyilatkozat alapján okkal feltételezte, hogy a vevők vezetésével működő cég az adótartozást megfizeti.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével az alábbi indokok miatt nem értett egyet.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy a volt tag alperes korlátlanul felel a B.-É. Kft.-vel szemben fennálló kielégítetlen követelése erejéig, mert a korlátozott felelősségével a tagsági jogviszonya alatt visszaélt és a részesedésének átruházásakor rosszhiszemű volt.

A felperes keresetével érvényesíteni kívánt jog a Mód. tv. 112. § (44) bekezdésével beiktatott Ctv.

118/A. § (3) bekezdésének 2014. július 1-jén hatályba lépett módosítása, amely szerint ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság a kénysztörölési eljárásban törölte a cégjegyzékből, az a volt tag, aki a kénysztörölési eljárás megindulását megelőző három éven belül ruházta át a részesedését, korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a korlátozott felelősségével a tagsági jogviszony alatt visszaélt vagy a részesedésének átruházásakor rosszhiszemű volt.

A (2) bekezdés értelmében korlátozott felelősségükkel visszaéltek azok a tagok, akik tartósan hátrányos üzletpolitikát folytattak, a cég vagyonával sajátjukként rendelkeztek, továbbá azok, akik olyan határozatot hoztak, amelyről tudták, vagy az elvárható gondosság mellett tudhatták volna, hogy a cég törvényes működésével nyilvánvalóan ellentétes.

Az alperes tagsági jogviszonya 2012. június 1. napján megszűnt, ezért a Ctv. 2014. július 1-jén hatályba lépett 118/A. § (3) bekezdésében írt törvényi tényállás alapján a korlátlan felelőssége nem állhat fenn.

A 2011. évi CXCVII. törvény 136. § (3) bekezdésével 2012. március 1-jétől beiktatott Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének 2014. június 30-ig hatályos rendelkezése szerint a kénysztörölési eljárás jogerős lezárását követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül – ki nem elégített követelése erejéig – bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a cég vezető tisztségviselői voltak a kénysztörölés elrendelését megelőző három év időszakában, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal csökkent a gazdálkodó szervezet vagyona, vagy megghiúsították a hitelezők követelésének kielégítését, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. E bekezdés alkalmazásában a cég vezető tisztségviselőjének minősül az a személy is, aki a cég döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták, hogy a cég nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A felperes azonban ennek megfelelő tartalommal keresetet nem terjesztett elő, a Ctv. később hatályba lépett felelősségáttörést tartalmazó szabálya az alperessel szemben nem alkalmazható.

A kifejtett indokok alapján a felperest az alperessel szemben érvényesített jog az általa megjelölt ténybeli és jogi alapokon nem illeti meg, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján a kereset elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésének feltételei sem álltak fenn.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési illetékből és az első- és másodfokú eljárás ügyvédi munkadíjából álló perköltségét megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság az R. 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseinek alkalmazásával a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban határozta meg. A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt kereseti illetékről szóló rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése szerint irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

Budapest, 2018. március 14.

Dr. Koday Zsuzsanna

a tanács elnöke

. Pusztai Anita. Bleier Judit
előadó bíró

bíró